

AUSTRÀLIA

Tràilers potents amb parafangs insòlits
de cap a cap travessen el país.
Sovint, de nits, destrossen sense avís
cangurs fatals, damunt l'asfalts estòlids.

Més fredament, els arguments prou sòlids,
masego un temps que tinc per molt precís
i el foc d'abans se'm torna fonedís
i el vell desig, estrany, mil aeròlits.

Inútil gest, fer revenir amb detalls
moments viscuts en l'ombra de l'instint!
No hi ha records. Només copsem miralls.

Res no reviu: s'imposa la fallàcia
del que ara som, salvant i destruint
els pocs camins d'una passada audàcia.

ESTRÈS

Vertiginós, en mil camins ficticis
em grilla el buit a cada pas que faig
i cremo tot, confós de tant assaig,
pel làser cru d'una espiral d'indicis.

Inútilment trampejo els exercicis
del joc perdut abans d'entaular el matx.
Ni sé d'on vinc i sento que és on vaig
i els meus camins no em semblen mai propicis.

De cap perfil no sé la fe més densa,
sempre oscil·lant només en un impuls
que al moll del temps em venç i es deixa vèncer.

L'aire és desig i paisatge en fragments.
Palpo tan sols l'alè massa convuls
que torna gel el foc dels moviments.

COMETA

Un i altre cop reprens el vell trajecte
de tu mateix a tu, sol i tenaç.
Cap més camí no encetes ni desfàs:
a part d'aquest cap altre no té objecte.

Ple de neguit, la ruta no et subjecta
i com més va més ric és el teu pas.
Prou imprevist i prou fidel al traç,
tot el teu món tendeix a ser perfecte.

Sense repòs, pel just itinerari
d'un batec dens present a tot destí,
guanyes el cor d'un cosmos fragmentari:

a cada gir s'hi gesta la mesura
pel que retens com si et volgués fugir
i els bons moments d'una altra fe futura.

A MIG CAMÍ

Té moltes veus, el mar, moltes dreces
on s'acompleix sense ponents el buit
i en un reflex sobtat s'hi lleva el fruit
d'alguns instants amb plenituds properes.

No hi ha res fix al curs de les senderes
de l'aigua en crit: la vida és un gest fluid
multiplicant els noms que per descuit
han penetrat les meves fes primeres.

És pel neguit que el temps es fa durable
en l'horitzó rotund i esmunyedís
i a tot desig es torna més amable.

I jo només, en l'ombra de la tarda,
m'atinc al pes d'un univers precís,
a mig camí de l'ombra i la basarda.